

[Holstein.]

økonomiske Forhold overordentlig prekære, næsten uløselige Spørgsmaal, om en Mand er solvent eller ikke — medmindre Loven, som sagt, omfatter baade de solvente og de insolvente, det kan man ikke se, det vil den højtærede Justitsminister give Forklaring paa —; for det andet, om den paa-gældende har udfoldet rimelige Bestræbelser for at skaffe Betalingsmidler. Og ved Siden af dette overordentlig vanskelige Skøn i Relation til Debitor skal Underdommeren i Relation til Kreditor skønne over, om Henstanden vil medføre uforholdsmæssig Skade for Kreditor.

Det vil altsaa sige, at han skal undersøge ikke bare Debtors økonomiske Forhold, men i Virkeligheden ogsaa Kreditors. Han skulde med andre Ord have en lignende Opgørelse for Kreditor, som han efter § 2 faar for Debtors Vedkommende. Han maa have Rede paa, hvilke økonomiske Virkninger og Konsekvenser det vil faa for Kreditors Debitorforhold til andre Kreditorer, at denne Henstand gives. Og gives i større eller mindre Omfang, for der staar jo i § 1, at Fogeden har Beføjelse til at give Henstand med hele det skyldige Beløb eller en Del af dette. Dette kan Fogeden altsaa gøre, dels under Hensyn til Debtors Forhold og Betingelserne for ham, dels under Hensyn til den større eller mindre Skade for Kreditors Vedkommende.

Jeg tør nok sige, at disse stakkels Underdommere faar en Opgave, som næsten forudsætter pavelig Myndighed og pavelig Ufejlbarehed, hvis der skal forudsættes at blive nogen som helst Ensartethed i deres Afgørelser. Som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde: Hundrede Underretsdommere Landet over, som faar denne Generalfuldmagt i den Formulering, som dette Lovforslag giver, kan, selv med den redeligste Villie, umuligt tilvejebringe en Praksis paa dette Omraade, som kommer til blot nogenlunde at harmonere og svare til hinanden i de respektive Retskredse — medmindre man lavede et stort Underretsdommerkoncilium, som først søgte at fortolke Loven og fastlægge en bestemt Fremgangsmaade, som de vilde følge i Udførelsen af denne Lov. Og Sagen gaar jo ikke længere, det er Fogeden, der afgør den, saa det er Højesteretsafgørelser; det her drejer sig om.

Saa staar der i § 4, at Fogeden endvidere afgør, „i hvor mange Rater fordelt paa de i Skylddokumentet angivne Terminer de skyldige Ydelser vil være at afvikle“. Altsaa, Fogeden har Beføjelse til at trække Henstanden ud, stykke de skyldige Beløb ud

over lige saa mange Terminer, som der findes angivet i Skylddokumentet for den hele Gældsbetaling. Han kan stykke ud, helt eller delvis, ligesom han nu synes, det kan være passende, der er ingen Begrænsning. Loven gælder kun fra den Dag, den træder i Kraft, og indtil Udløbet af 1932, men der staar intet i Lovforslaget eller i Bemærkningerne om, hvorvidt den Henstand, der kan gives af Fogeden, kun refererer sig til de Beløb, som bliver skyldige, som forfalder og ikke kan betales i Tiden fra Lovens Ikrafttræden til Udgangen af 1932, eller ogsaa omfatter tidligere forfaldne Beløb, altsaa Restancer for Renter og Afdrag af tidligere Laan.

Endelig staar der i § 6, at Indenrigsministeren kan tilstaa saadanne Lempelser i Statutternes Bestemmelser med Hensyn til Udtrækning af Kasseobligationer, som han skønner nødvendige af Hensyn til denne Lovs Bestemmelser. Hvad menes der nu med dette: af Hensyn til denne Lovs Bestemmelser? Vi har nu gennemgaaet, hvilke Debitorer der sigtes til, under hvilke Betingelser de kan faa Henstand med Renter og Afdrag, og hvad Henstanden gaar ud paa efter de foregaaende Paragraffer, men saa kommer der yderligere et indenrigsministerielt Skøn om Ændring af Statutterne vedrørende Udtrækning „af Hensyn til denne Lovs Bestemmelser“, ingen nærmere Præcisering.

Jeg tør nok spørge, hvorledes Udlandet efterhaanden vil bedømme dette lille Lands Ord og Tilsagn, baade som Stat og som private Borgere, hvis det er muligt først, som det er sket, at stoppe Betaling til Udlandet for danske Værdipapirer, dernæst at give Rentehenstand og saa yderligere er muligt for Indenrigsministeren at træffe Forandringer i de private Statutter om Udtrækning af Kasseobligationer, saaledes at Udtrækningsvilkkaarene bliver forringet. Disse Bestemmelser har, som bekendt, en meget væsentlig Betydning for Kursansættelserne, for Vurderingerne af Obligationerne, og naar Udlandet altsaa faar at se, at der baade kan gøres det ene og det andet — det vil sige kun undtagelsesvis, men man ved ikke, i hvilket Omfang disse Undtagelser vil finde Sted, og naar det bliver saa omfattende, som det kan efter Loven: vidtgaende Henstand for de sekundære Prioritetens Vedkommende, ja, saa vil det maaske nok blive en Undtagelse for Førsteprioritetslaanene, relativt, sammenlignet med den omfattende Henstand, der gives for de sekundære, men det kunde alligevel være, at Undtagelserne, absolut set og set ud fra Synspunktet Realkreditten.